

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/132/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512205426
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1512205426.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: 1./ NANA, s.r.o., Prešov - Solivar, Valkovská č. 39, IČO : 31 725 937 zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Sidor, s.r.o., Poprad, Zdravotnícka č. 4373/6 proti odporcovi: Daňový úrad Bratislava, Ševčenkova č. 32, Bratislava o vylúčenie veci z daňovej exekúcie s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 10 C 68/2012-97 zo dňa 21.novembra 2012, v pomere hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec
v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa konanie v časti sumy 4,85€ spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne z tejto sumy od 3.12.2011 do zaplatenia s poukazom na ustanovenie § 96 O.s.p. zastavil. Vo zvyšku, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia, že z daňovej exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu vedeného v banke vedenej správcom dane Daňový úrad Bratislava proti daňovému dlžníkovi Iberia Caracas, s.r.o. sú vylúčené peňažné prostriedky vo vlastníctve navrhovateľa vo výške 23.573,37€ blokované na účte vedenom v slovenskej sporiteľni, a.s., č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne z tejto sumy od 3.12.2011 do zaplatenia súd návrh zamietol. Zároveň prvostupňový súd rozhodol, že odporcovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

Vo svojom rozhodnutí uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 30.3.2011 spoločnosť AUTOKLUB, a.s., IČO: 45 516 286, vystavila navrhovateľovi faktúru vo výške 23 573,37€, ktorá bola navrhovateľom dňa 30.3.2011 uhradená na číslo účtu daňového dlžníka (493019710/0900) a nie predávajúceho. Nakoľko majiteľ účtu v banke, na ktorý navrhovateľ omylom poslal peňažné prostriedky bol daňovým dlžníkom, odporca ako správca dane na základe právoplatného exekučného príkazu zablokoval účet daňového dlžníka a prikázal banke, v ktorej má ten vedený účet, odpísať peňažné prostriedky nachádzajúce sa na tomto účte v prospech odporcu ako správcu dane. Dňa 2.12.2011 požiadal navrhovateľ odporcu o uvoľnenie peňažných prostriedkov, pričom poukázal na ustanovenie § 73 ods. 9 zákona číslo 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov. Odporca navrhovateľovi písomne oznámil, že v zmysle § 83a ods. 1, § 83b ods. 1 a 2, § 73 ods. 3 zákona číslo 511/0992 Zb. o správe daní a poplatkov, nie je možné žiadosti navrhovateľa vyhovieť, a to ani len sčasti.

Postup správcu dane pri vymáhaní daňového nedoplatku od daňového dlžníka je upravený vo štvrtej hlave zák. číslo 511/1992 Zb. Jedným zo spôsobov je daňová exekúcia prikázaním pohľadávky z účtu vedeného v banke, ktorá je upravená v § 108 a 109 zák. číslo 511/1992 Zb., pričom tento postup uplatnil aj odporca ako správca dane pri vymáhaní daňového nedoplatku od daňového dlžníka. Zákon číslo 511/1992 Zb. neurčuje povinnosť správcovi dane skúmať pôvod a ani určenie peňažných prostriedkov nachádzajúcich sa na účte daňového dlžníka, z ktorého má byť prípadne je realizovaná daňová exekúcia prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Ustanovenie § 109 zák. číslo 511/1992 Zb. taxatívnym spôsobom

určuje peňažné prostriedky, ktoré sú vylúčené z daňovej exekúcie a je na daňovom dlžníkovi, aby preukázal, že peňažné prostriedky nachádzajúce sa na jeho účte nepodliehajú daňovej exekúcii.

Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 88 ods. 1, § 88 ods. 4 písm. b), § 55 ods. 11, § 88 ods. 3 druhá veta, § 108 ods. 1,7, § 109 ods. 1,2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, keď vyhodnotením vykonaného dokazovania v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení prvostupňový súd dospel k záveru, že návrhu na začatie konania nie je možné vyhovieť. Odporca ako správca dane pri výkone daňovej exekúcie postupoval v súlade so zákonom č. 511/1992 Zb., na základe právoplatného exekučného titulu vykonal daňovú exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu daňového dlžníka a rešpektujúc ustanovenie § 55 ods. 11 citovaného zákona nebolo vecou odporcu ako správcu dane zisťovať pôvod peňažných prostriedkov na účte daňového dlžníka. Peňažné prostriedky neboli ani prostriedkami, ktoré by bolo možné vylúčiť z daňovej exekúcie použitím ustanovenia § 109 zákona č. 511/1992 Zb. Prvostupňový súd konštatoval, že zákonné ustanovenie, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva a ktoré uvádza, že daňová exekúcia je neprípustná na vec, ktorá je vo vlastníctve tretej osoby, nie je možné v danom prípade aplikovať, nakoľko peňažné prostriedky, vychádzajúc z obsahu na začatie konania, nie sú vecou, ale predstavujú pohľadávku, ktorú má navrhovateľ voči daňovému dlžníkovi. Uvedených peňažných prostriedkov sa nie je možné domáhať touto vylučovacou žalobou, ale postupom podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého úspešný odporca má právo na náhradu trov konania, avšak žiadne trovy si neuplatnil, preto súd rozhodol tak, že mu ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku a to proti výroku, ktorým súd návrh zamietol, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadala v ktorom namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. tým, že účastníkovi konania sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľ namietal, zmätočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku v tej časti, v ktorej súd citoval ustanovenia právneho predpisu, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku preto nevie posúdiť, podľa akej právnej úpravy súd rozhodoval, t. j. či rozhodoval podľa zákona č. 563/2009 Z.z. (zákon o správe daní - daňový poriadok) alebo podľa zákona č. 511/1992 Zb. (zákon o správe daní a poplatkov) a v tomto je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné a zmätočné. Uviedol, že svoj nárok na vylúčenie veci z daňovej exekúcie a na vydanie peňažných prostriedkov vo výške 23.573,37 € opieral v podanej žalobe o ust. § 73 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. z dôvodu, že daňová exekúcia je neprípustná na majetok, ktorý je vo vlastníctve tretej osoby a o ust. § 451 ods. 2 Obč. zák. a vo vyjadrení zo dňa 23. 10. 2012 aj s poukazom na doterajšiu rozhodovaciu súdnu prax, pričom konkrétne poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 180/2006 a na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co 292/05, v ktorých súdy rozhodovali v skutkovo a právne podobných veciach. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal s jeho argumentáciou, a ide o takú vadu konania, ktorá spôsobuje, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a pritom súčasne bola takýmto postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ nechápe, z akých zákonných ustanovení súd vychádzal a ani súd nevysvetlil, v ktorom zákonom ustanovení je uvedené, že daňová exekúcia je neprípustná na „vec“, keď zo znenia ust. § 73 ods. 9 Zákona č. 511/1992 Zb. (§ 88 ods. 10 Zákona č. 563/2009 Z.z.) vyplýva, že daňová exekúcia je neprípustná na „majetok“ čo je pojem omnoho širší a zahŕňa aj veci (§ 73 ods. 3 Zákona č. 511/1992 Zb.). Prvostupňový súd ani nevysvetlil, prečo nepovažoval peňažné prostriedky navrhovateľa za majetok tretej osoby, voči ktorému je daňová exekúcia neprípustná a nezdôvodnil, z akých dôvodov sa zaoberal len otázkou, či sú vecou právnom slova zmysle, ktorú ani riadne neodôvodnil a iba konštatoval, že nie sú vecou. Preto aj v tejto časti, či peňažné prostriedky sú vecou alebo majetkom, je napadnuté rozhodnutie nezrozumiteľné a nepreskúmateľné.

Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci, prvostupňový súd pochybil, keď

na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, lebo podľa číselného označenia paragrafového znenia citovaných ustanovení zákona v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, tieto zodpovedajú ustanoveniam daňového poriadku - zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a nie zákonu č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov. Ide síce o formálne pochybenie, pretože ustanovenia daňového poriadku, ktoré citoval, sú obsahovo zhodné s totožnou právnou úpravou podľa Zákona č. 511/1992 Zb., ale mal za to, že ide o pochybenie súdu spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci, alebo neaplikoval príslušnú právnu normu zodpovedajúcu aj číselnému označeniu paragrafového znenia jednotlivých ustanovení zákona č. 511/1992 Zb., resp. vychádzal z nesprávneho právneho predpisu zákona č. 563/2009 Z.z. Nesprávnosť interpretácie spočíva v aj tom, že súd prvého stupňa nevychádzal zo znenia st. § 73 ods. 9 Zákona č. 511/1992 Zb.(§ 88 ods. 10 Zákona č. 563/2009 Z.z.), z ktorého vyplýva, že daňová exekúcia je neprípustná na „majetok“, čo je pojem omnoho širší ako pojem „vec“, ktorým argumentuje súd. Pojem „majetok“, okrem iného zahŕňa aj veci (§ 73 ods. 3 Zákona č. 511/1992 Zb.), ale nielen veci, ale aj iné práva alebo majetkové hodnoty. Čo je majetkom na účely daňovej exekúcie podľa zákona č. 511/1992 Zb., je uvedené iba príkladom v ust. § 73 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. a to práva alebo iné majetkové hodnoty, najmä byty, nebytové priestory, pohľadávky, hotové peniaze, devízové hodnoty, veci z drahých kovov a iné veci, pri ktorých nedochádza k predaju, cenné papiere, mzda a iné príjmy.“, čo ale neznamená, že pod majetok nie je možné zahrnúť aj vlastnícke právo k peňažným prostriedkom na účte, ako určitej, v peniazoch vyjadrenej majetkovej hodnote, ktorá sa kumuluje na účte jeho majiteľa v banke, hoci to výslovne v uvedenom ustanovení uvedené nie je. Argumentácia súdu, že peňažné prostriedky na účte nie sú vecou, neznamená, že nespádajú pod pojem „majetok“, lebo potom správca dane by nemohol vykonať daňovú exekúciu podľa ust. § 83a ods. 1 Zákona č. 511/1992 Zb. na peňažné prostriedky daňového dlžníka z účtu vedeného v banke a ani na peňažné prostriedky z účtu vedeného v banke, ktorého majiteľom je manžel daňového dlžníka. Navrhovateľ mal zato, že právny záver súdu prvého stupňa na zistený skutkový stav, že ust. § 73 ods. 9 nie je možné v danom prípade aplikovať z dôvodu, že peňažné prostriedky na účte nie sú vecou, je záver nesprávny, lebo v kontexte na znenie ust. § 73 ods. 3 a ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. peňažné prostriedky na účte sú nesporné majetkom, ktorý podlieha exekúcii a ak patrí tretej osobe, tak exekúcia voči nemu nie je prípustná a musia byť z daňovej exekúcie vylúčené a vrátené tomu, komu patria.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie, keď jeho nárok na vylúčenie peňažných prostriedkov z daňovej exekúcie má oporu v ust. § 73 ods. 9 Zákona č. 511/1992 Zb. účinnom do 31.12.2011, podľa ktorého, ak iná osoba uplatnila návrh na vylúčenie majetku z daňovej exekúcie na súde správca dane takýto majetok vylúči z daňovej exekúcie až do právoplatného rozhodnutia súdu. Odporca túto povinnosť, ktorú mu ukladajú daňové predpisy, nespĺnil aj napriek tomu, že z podanej žaloby sa dozvedel, že takýto nárok bol uplatnený na súde a že sú splnené podmienky na vylúčenie majetku z daňovej exekúcie. Pokiaľ ide o nárok na vydanie peňažných prostriedkov v uplatnenej výške, tak navrhovateľ mal za to, že aj tento nárok je dôvodný a má oporu v zistenom skutkovom stave a v právnej úprave správe daní a poplatkov, ako aj v ust. § 451 ods. 2 Obč. zák. Alternatívne navrhovateľ, žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. V prípade, že odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdí, navrhol, aby odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie proti jeho rozhodnutiu je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to v otázke, či peňažné prostriedky navrhovateľa, omylom poukázané na účet daňového dlžníka, sú majetkom, ktorý je vo vlastníctve tretej osoby, voči ktorému je daňová exekúcia neprípustná podľa ust. § 73 ods. 9 Zákona č. 511/1992. o správe daní a poplatkov a či tretia osoba sa vydania týchto môže domáhať voči správcovi dane, na účet ktorého boli bankou poukázané v rámci daňovej exekúcie.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca, ktorý mal zato, že prvostupňový súd vo veci úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a navrhol aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Čo sa týka dôvodu odvolania a to odňatia možnosti konať mal zato, že odvolania nie je zrejme akým konkrétnym postupom súdu sa navrhovateľovi ako účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom. K nesprávnomu právnomu posúdeniu uviedol, že od 1.1.2012 bol zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších právnych predpisov zrušený a nahradený zákonom č. 563/2009 Z.z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Odhliadnuc od toho, ktorý právny predpis súd v rozsudku uvádza, obsahovo sú ustanovenia oboch právnych predpisov totožné,

a preto uvedená chyba nemôže mať vplyv na výrok rozhodnutia prvostupňového súdu. Čo sa týka nesprávnej interpretácie ustanovenia § 88 ods. 10 zákona č. 563/2009 Z.z., nespochybnil, že aj peňažné prostriedky uložené na účte vedenom v banke možno subsumovať pod pojem „majetok“ definovaný v ustanovení § 88 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z.. V zmysle citovaného ustanovenia sa majetkom na účet tohto zákona rozumejú veci podľa Občianskeho zákonníka, práva a iné majetkové hodnoty, veci z drahých kovov a iné veci, pri ktorých nedochádza k predaju, cenné papiere, mzda a iné príjmy. V danom exekučnom konaní správca dane využil ako spôsob daňovej exekúcie prikázanie pohľadávky z účtu daňového dlžníka vedeného v banke, a teda predmetom exekúcie je pohľadávka daňového dlžníka voči banke vyplývajúca zo zmluvného záväzkového vzťahu medzi osobou daňového dlžníka a bankou. V danom prípade správca dane vykonal prikázanie pohľadávky, ktorú mal daňový dlžník voči banke a ktorý vyplýva daňovému dlžníkovi zo zmluvy o bežnom účte, t.j. zo záväzkového vzťahu súkromnoprávneho charakteru. Predmetom exekúcie pri tomto spôsobe exekúcie nie sú konkrétne peňažné prostriedky, ale exekúciu podlieha a predmetom exekúcie prikázanim pohľadávky je práve nárok majiteľa účtu na vyplatenie zostatku voči banke. Správca dane nie je povinný ani oprávnený skúmať pôvod peňažných prostriedkov pripísaných v prospech účtu daňového dlžníka. Ako základná podmienka pre vykonanie tohto spôsobu daňovej exekúcie je existencia pohľadávky daňového dlžníka voči banke vyplývajúca zo zmluvného záväzkového vzťahu medzi osobou daňového dlžníka a bankou. Táto základná podmienka bola v uvedenom prípade dodržaná, pretože predmetom exekúcie bol účet daňového dlžníka Iberia Caracas s.r.o. vedený v banke, o čom svedčí aj informácia poskytnutá Slovenskou sporiteľnou a.s. zo dňa 5.5.2011, ktorá je súčasťou súdneho spisu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací / § 10 ods. 1 O.s.p / prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania / § 214 ods. 2/ preskúmal rozsudok v napadnutej časti ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom konania v danej veci je návrh navrhovateľa na vylúčenie majetku z daňovej exekúcie, ktorá začala Rozhodnutím Daňového úradu Poprad č. 717/340/65690/10/Hr-174 zo dňa 20.10.2010 o začatí daňového exekučného konania na vymáhanie daňového nedoplatku vo výške 62.631,92€ od daňového dlžníka AUTOKLUB - PP, s.r.o., Teplická cesta č. 1, Poprad, IČO: 36195146 na základe vykonateľných výkazov daňových nedoplatkov č. 717/230/12318/10/Bol zo dňa 4.3.2010, č. 717/230/20315/10/Bol zo dňa 15.4.2010 a . 717/230/25292/10/Bol zo dňa 7.5.2010. Daňový úrad Poprad po rozhodnutí o čiastočnom zastavení daňového exekučného konania vydal dňa 3.1.2011 daňový exekučný príkaz na prikázanie pohľadávky z účtu vedeného v banke.

Vzhľadom na čas začatie daňového exekučného konania, vydanie daňového exekučného príkazu, deň kedy bola suma prevedená z účtu daňového dlžníka na účet správcu dane / 7.4.2011 / je potrebné vzhľadom na prechodné ustanovenia obsiahnuté v ustanovení § 165 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.1.2012 na vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutie odkazuje na ustanovenia zákon č. 511/1992 Zb. ale číselné označenie jednotlivých paragrafov a to § 88 ods. 1, § 88 ods. 4 písm. b), § 55 ods. 11, § 88 ods. 3 druhá veta, § 108 ods. 1,7, § 109 ods. 1,2 a ich citácia nezodpovedá zákonu č. 511/1992 Zb. ale zákonu č. 563/2009 Z.z., ktorý ale nie je možné na vec aplikovať. Vzhľadom na uvedené je potom dôvodná námietka navrhovateľa o zmätočnosti a nespekúmateľnosti napadnutého rozsudku, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, podľa akej právnej úpravy súd rozhodoval, t. j. či rozhodoval podľa zákona č. 511/1992 Zb. resp. zákona č. 563/2009 Z.z. a preto nie je možné ani posúdiť správnosť záverov prvostupňového súdu uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli k zamietnutiu návrhu. Rovnako v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje akým spôsobom sa prvostupňový súd vysporiadal s argumentmi navrhovateľa ktoré uviedol v návrhu a v priebehu konania a to aj s poukazom na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 292/2005 a rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 180/2006 / čl. 63 spisu /, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vôbec neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť rozhodnutí iných súdov a hoci sa na uvedené rozsudky odvolal.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva/ napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.12.1994, séria A č. 303-A, Ústavného súdu Slovenskej republiky / nález z 12.5.2004 sp.zn. I ÚS 226/O3 / a Najvyššieho súdu SR / rozsudok sp. zn. 4 Cdo 171/2005 / treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky definuje ustanovenie § 157 ods.2 O.s.p.. Korektným a i ústavne konformným výkladom tohto citovaného ustanovenia O.s.p. pritom treba dospieť k záveru, že v ňom uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok / absencia / dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka, porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej sa účastníkovi konania / okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom / odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu / v rovine polemiky s jeho dôvodmi / v rámci využitia prípadných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keď nedostatočným odôvodnením rozsudku bola navrhovateľovi odňatá reálna možnosť konať pred súdom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti závislého výroku o trovách konania zrušil / § 221 ods. 1 písm. f), O.s.p. / a vec mu vrátil na ďalšie konanie / § 221 ods. 2 O.s.p. /.

V ďalšom konaní bude súd prvého stupňa povinný riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O.s.p. viazaný.

Vzhľadom na dôvod zrušenia rozsudku odvolací súd nemohol zaujať stanovisko k opodstatnenosti uplatneného nároku, pretože by to bolo v tomto štádiu konania predčasné. Bude úlohou súdu prvého stupňa posúdiť vec s poukazom na príslušné ustanovenia zákona č. zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, riadne vysporiadať sa argumentmi navrhovateľa, preukazujúcimi dôvody návrhu, s námietkami odporcu a opätovne vo veci rozhodne, keď v rozhodnutí nesmú absentovať dôvody rozhodnutia, rozhodnutie musí byť presvedčivé a preskúmateľné a musí mať všetky náležitosti v zmysle § 157 O.s.p. s tým, že musia byť riadne zdôvodnené všetky výroky rozsudku, t.j. každý výrok musí mať svoj obsah v odôvodnení.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania / § 224 ods. 3 O.s.p. /.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.